

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára Egész évre S K Fél évre 2 Negyed évre 4 Egyes szám ára 20 fillér.	Felélő szerkesztő: OSZESZLY M. VICTOR.	Laptulajdonos és kiadó: BALKÁNYI ERNŐ.	Kéziratokat nem adunk vissza. Szerkesztőség és kiadóhivatal: BALKÁNYI ERNŐ könyvkereskedésben Alsólendvában. A nyitlér sora egy korona.
---	--	--	---

MEGJELNIK MINDEN VASÁRNPAP.

Hogyan terem a nyavalya...

Alsólendva, június 15.

Nyáron, mikor a porral telített levegővel ezer meg ezer parányi, láthatatlan kis bacillust szívunk a tudónk, talán semmirol sem olyan aktuális írni, szónokolni, mint a ragályos betegségekről.

Azokat az apró, rettetgető szörnyeket az évnek egyik szaka sem természetli ugyan, nem küldi nyakunkra olyan veszedelmes mértékben, mint a nyár. Ilyenkor indul tömegesen az utca földjéről, a nyilvános helyek padlójáról borzalmas útjára, hogy keringve, forgolódva a levegőben, leszálljon nyugalmas állomáshelyére — az emberek szerveibe.

A nap hévétől élnek, tenyésznek, szaporodnak. Egyedüli rendeltetésük, életcéluk a mi testi és lelki egészségünk tönkretvése. Gyilkos szándékukhoz — és ez a csodálatos! — szinte segedkezett nyujt maga az aldozat, vagyis az ember. Mert nemcsak hogy nem gátoljuk, nehezítjük a terjedésükben, hanem még az útjukat is egyengetjük. Magunk ugyan nem hisszük ezt, de valóban így van.

Sorra veszem azokat a helytelen állapotokat, amiket nyugodt lelkiismerettel ki-nevezhetünk a bacillusok melegágyainak. Elsőnek veszem az utcát.

Lényegében fenséges kirakata a cifra szépségeknél, de alapjában en grois le-rakata a különféle nyavalyáknak. Porában

szabadon burjánzik, tenyész, szaporodik a bacillus. Hosszu, uszályos női-ruhák, robogó kocsik felkavarják, tánca keltik csendes magányából s mi egy erőteljes lélegzéssel magunkba szívjuk, a tudónkre szabadjutik, hogy ott pusztítson, rágódjon az egészségünkön, amíg belesorvadunk. Amikor aztán már rajtuk nincsen mit rágna, mi magunk — tudtukon kívül — szépen tovább adjuk egy másik embertársunknak, egy csókkal vagy akcpen, hogy társunkat ugyanazon pohárból hagyjuk inni, ugyanazon evősz-közökkel enni.

Jó melegágya az utca bacillusainak a nyitott csatorna is, ahova a háziaszony általában hordja a romlandó ételmaradékok, piszkos vizet. Ebben hizik, ebben érzi jól magát a mi kiméletlen ellenségünk, a bacillus. Mert a csatorna nyáron rothad, bűzik, párolog. És ez a pára kitünően neki van irányitva a mi tudónknek.

A modern városok, amelyek nemcsak megértik, de mérlegelni is tudják ezeknek a borzalmas állapotoknak a súlyát, gondoskodtak mindenféleképpen hogy gátat vessenek — hacsak némelig is — a bacillusok gyilkos szándékának. Az utcák porát gyakrabban locsolják (és ez olcsó védezköz!), a nyitott kanálisokat befödötték (ez sem drága) és ahol szükségét érezték ennek, fertőtlení-tették a bacillusok fészkeit.

Védekezésüket kiterjesztették a nyilvános helyekre, mint pl. vendéglő, templom, kávéház, egyesületi szobákra is. Hygienikus

köpcsészek — feliraltat ellátva — intik az embereket, hogy ne a földre, padlóra köp-jenek mert a nyál ott megszárad, össze-vegyül a porral, a legkisebb szellőtől lábra-kei és ha kézzel-lábbal védekezünk is ellene, felkeresi a szervezetünket biztosan.

Nálunk a fertőtlenítésről szóló rendelet csak írott malaszt, a köpcsésze pedig szinte cifraaságba megy, és mindenre van inkább gondunk, csak arra nem, hogy a magunk, meg a más emberek egészségével törődjünk.

Hanem ami legjobban rávall a mi átkos nemtörődömségünkre, hanyagságunkra, azok a trágyadommbal diszített udvaraink. Egyik-másik házigada halomba rakja az udvara közepén az istállóból, csürből és ólakkól kikerült sok rudasodgot, hogy a nyári nap melegtől jól megérvé, valamikor pénzre váltható be. Ott bűdösödik, ott rothad a sok rudasodg az ablak alatt, kitünő pihenő-helyeül a gazda disznájának, süti a nap, szinte gőzölög tőle. És aztán még csodál-kozik, ha ugy kiüt a családjában a nyaranat divatos nyavalya: hogy hát honnan is hoz-hatták be azt a gyerekek??! Arra azonban nem gondol, hogy a rothadó trágya-lé nemcsak a maga, de a környékbeliek családját is kitünően fertőzi és hogy ezen nagy-on könnyen lehet segíteni. Néhány útveg karbol-oladt nagyon sok veszedelemnek, gyaznak veheli elejét, vagy ami még ennél is biztosabban: az udvarok tisztántartása, a trágya- és pócgödörök gondos elzárása.

Éjszaka.

Bent a szobában sötét volt. A fényszer vé-nült faasztalon egy őrös pintesüveg, meg egy régi sötét szomorkodott az ablakon behulló hold-fényen.

A Papodról alárohánó jeges szél összeverte az erdő didergő vizeit s meg-megzörrentette a szivárványos ablakot.

A konyhában valami erőnyöten petroleum-lámpa állt a tűzhely párkányán és lobogva kűz-ködött a fekete éjszakával. Nyomoruságos vilá-gáml két szomron, elcsigázott ember nézte bágyadtan a falon zakatoló, ócska órát. A férfi az agy szélén állt mozdulatlanul, az asszony az asztal mellett állt és nagyokat sóhajtott.

Ez a fáradt, csüggedt emberpár ma ilte az ezüstlakodalmát.

Azt voltak még ébren és várták, hogy az óra elcsa a tized.

... A szék sziltozásán és az óra fáradt zörgésén kívül nem kelt hang sehol. Sűrű, nehéz csend állt mindenfelé.

Egy vagy két perc hiányzott még a tizből. Akkor az ablakon koppanás hallatszott. Egy, aztán újra egy.

A két fáradt ember egymásra nézett. Az asszony fakó arca megrándult, de nem nézett az ablakra, hanem a férjére. Az ember pedig nézett vissza rá mozdulatlanul, merőn.

Az üveg újra megrözent.

Arra az ember felkelt, néhány lépést tett az ablak felé és halkán azt mondta: -

— Valaki van ott kint. Belenézett merőn az éjszaka koromsötét szemébe és halkán megszólalt újra:

— Valaki áll az ablaknál. Megint kopogtak. Háromszor, négyszer ...

— Az asszony is kinevezett. — Nyisd ki az ajtót, — mondta csendesen. Urirtama fiatalember lépett be.

Az asszony magásra tartotta a lámpát és belenézett a jövevény arcába. Láttá, hogy bajusza, meg a szakállá csontját fogyott.

— Messziről jön az ur? ... — kérdezte az ember gyanakodva.

— Messziről, Ziréről... Eltévedtem... — mondta mosolygova az, aki belépett. — Hajnalgig itt maradtok, ha szabad... ott kint megfagyunk reggelig... Majd hűlés leszok érte... Vagy talán akár mindjárt! — tette hozzá. Kigombolta a kabátját, fagyos kezével kinosan, nehezen elővette az erszényét és két szép, új ezüst forintost tett az asztalra.

— Oh, oh, tessék beljebb kerülni! — mondta az asszony és letette a lámpát. Az ember pedig bereteszte az ajtót és a faliszekrényhez lépett. Mielőtt kinyitotta az ajtóját, feleségére tekintett, de az asszony megleőzte és nyájasan azt mondta a jövevénynek:

— Akad emvaló is is, ha az ur... Azzal kivett a szekrényből valami maradékok, durva kezével letörölte a port és a tányért oda tette a jövevény elé.

Az idegen felte és eleinte csürte-csavarta a dolgot, de aztán evett, gyorsan, éhesen, amíg a maradékból tartott.

A lámpa vörös világa odahullott az arcára. A fáradt, elernyedt emberpár pedig, amellyk ma ilte az ezüstlakodalmát, ott állt az asztal mellett és hallgott.

Az asszony a jövevényt nézte, az ember meg az asszonyt. Ötünk nagyokat sikoltott a szél... *

Dankák még mindig kint ültek a konyhában. Az ember ott állt újra az ágyon, az asszony az asztal mellett állt. De most nem az órá néztek, hanem a szennyes, kitaposott padlót.

A jövevény ott bent aludt a szobában, a melybe akkor is behullott a hold sugára...

... A Dömösöknek már kerteje is van. Magad is láttad. Nekünk meg itt van ez a piszkos viskó. Nézd ott a falat! Az első befolyó! Az ember hűtszám sem lát másik embert! Hiszen, ha tudtam volna, mi vár rám veled!... De már késő! Mit nézed a földet? Hanem hiszen éhretelen ember voltál, az is maradt!

Az elcsigázott, vén óra akkor nyöszörögte el a tizenegyét.

A férfi csak nézte a földet, az asszony pedig tovább beszélt:

— A Barta Péter a maga ökreivel szántja a maga földjét. Hát a te földed hol van? Azt hiszed te mamlász, hogy azok igaz uton szerzedek? Ugy éltesse őket az Isten! A lányuk Kaposváron szolgál valami grófnál. No hát!... Mindegy! De nek lány! Megsegíti a szülőt. Mi a gyerekinkei is jól járunk, biz' Isten! Vinted be a sok iskolapénzt Veszprémben, aztán egyszer csak a Jani nines sehol... Hogy ő megint a sok bolond-

Utoljára, szándékosan utoljára kaftamon jutni ahhoz a ponthoz, amelyben különösen a fiatalság egy látszólag kellemes, élvezetes, de valójában és orvosilag káros — szokásával foglalkozom. A csókkal. A csókkal, mely nem egyéb, mint a rokonszenves ajkák összerintése, cuppantása, de amely lehet jó és viszont lehet rémesen szerencsétlen. Nem tudjuk, nem tudhatjuk, milyen nyavalyát hord magában az illető, akinek az ajkát ajkunkkal megérintjük és bár nyáladéka csak nagyon elenyésző részben tapad át ránk, az ajk érintése maga is veszedelmes.

Hivatkoznom kell itt is olyan modern államokra, ahol a bacillusok áptlantalodását kivülről-betülről ismerik. Ahol a nem olyan veszedelmes kézősokot ma többre becslik az ajkésőknél, vagy egyáltalán mellőzik a rákosodó szivek éftaja megnyilatkozásait.

Természetesen, ide már nem alkalmazhatunk semmiféle intő-feliratot vagy karbololdatot, de hát egy erélyes társadalmi mozgalom mégis csak felvilágosíthatja az embereket az ajkésők sokszor káros voltáról.

Miért nem védekezünk a bacillusok ellen? Egyszerű a válasz. Mert legelőbb nem tudjuk: hogyan védekezzenek ellene. Az államnak volna a kötelessége, hogy felvilágosítsa erre az embereket. Népszerű füzetekben, ingyenes nyomtatványokban ki kellene oltatnia a népet: miként cselekedjen, ha a bacillusok terjedésének gátat akar vetni. Vagy ha az állam nem ér rá a nép egészségüggyel bibelődni, egy társadalmi mozgalom sokat elérhet.

Gyökerében kell irtanunk a nyavalyát s ha ez nem hozná meg a kívánt eredményt, csak akkor építsük szanatóriumokat!

Gondolatok.

A pénznek nincs filozófiája. Azt csak birni kell, beszélni az akkor magától is.

Manapság a csunya leányoknak nincsen történetük. — A modern embert a ruha, a modern történetírás a frázis teszi. Szemes Pál.

ságot, neki pénz kell, ő emeget pénz után. Biz' Isten, ha nem ösmerné egy magamat, rosszat gondolnék! Mert annak van esze, több is, mint kudak, nekem meg nincs. Mit törődjek ilyen gyámoltalan emberekkel?!... Nohá!

— Hallgass ezter, hallgass! Feküdjél le, aludjál! — mondta halak az ember.

De az asszony közelebb lépett hozzá, meg-tompiotta a hangját és újra beszélt: — Hallgassak? ... Hát a Pálffy halgatott, mikor a Schwarc hazavette a tehének árát? Ott a réte, meg a két bére, a lányának meg Veszprémen varrják a stárfuragot. Az is jól jár, aki el-megy érte!... Halál-e? Mit nézed a földet? ... Nem láttad a gyúrtat az újan? Nem hallottad, hogy zörgött a zsebej, mikor belenyúlt?

Az óra már az éjfélt is elütötte, de az asszony még mindig beszélt. Egyre halkabban és egyre szíjazabban. Ki-kínézett az ablakon, meg visszament, odaállt az úra elé és beszélt, sziszegett. Utóbb elhaltogott és csak nagyokára, nagy hangon hallomta újra:

— Édes jó szülém, miért is kötöttél ehhez a nyomorult emberhez?

Akkor az ember felkelt az ágyról, nagyot, nehezt sőhajított és hallani kinyitotta a szoba ajtaját, ahol a jóvényvnyúl. Az asszony utána ment, mint a vámpír a mocsárban járj után, de az ember a melének feszítette a kezét és visszatalta.

De hiába. Ott álltak a szoba közepén, az asztal mellett. A holdugár berregett az ablakon és feneketlen fehér falat festett a padlóra. A jó-

Kapuzárás előtt.

Még néhány nap csupán — és bezárulnak az iskolák kapui a tanulófűjság előtt. Sokak számára örökre. Ilyenkor, iskoláik végen, mikor csak egy hajszál választ el bennünket a kapuzárástól, összeül a családi konferencia és ítéletet mond a „gyerek” jövője felett. A szigorú „papa” többnyire egy ráncol többet erólet a homlokára, — miközben fájón pisilantag a tandíjolt és iskolai költségektől teljesen megsovadt pénz-csernyére — és tontoskodva hallgatja, amit a nem-kevésbé szigorú „mama” — inditványoz.

Mi legyen a funkból? ... Az a kérdés okozza a legnagyobb fejtést a szülők. A pályaválasztás olyan gordiuszi csomó, amit csak nehéz megoldani lehet kibogozni. A katonai pálya — drága passzió; a tantói pálya — jó, de túlszűfolt; a posta — csak egy hemzseg a sok gyakornoktól; a hivatalok — udvara is telve van pályázókkal; a kereskedelmi pálya — rizikó; egyszerűen mindenütt, mindenben sok az eszükö és kevés a bizonyos foka.

Mi legyen hát? A hja, ha azt olyan könnyű volna tudni. A fiu mindenhöz ért: a blinckészéhez, a pitykéhez, a gumpiuskához, a halászához, a „kifutósdíhoz,” a verekedéshez — csak a tanulásban gyenge. Adjuk hát az iparrá!

Ezt természetesen ugyancsak az anya inditványozza (az apa rendszeren csak szavazati joggal bír a családi konferenciában) és megállapodnak abban, hogy az iparra adják.

De milyen iparra? Megkérdezik a fiut: mihez volna kedve. A fiu samagol és kiböki, hogy egyelőre — semmihez. Hadd legyen — Savanyú Józsi. És megy a fekte-érde lovakat usztajni, vagy legjobb esetben — a szőlőhegyi utra madárészket szedni.

Még rosszabb ennél, hogy legelőbb esetben meg sem kéri a fiut. Pedig őt érdekeli legelőbb sorban is a saját jövője. Csak egy magányosan, zárt ajkú mögött, esetleg az idősebb testvérek részvételével mondják ki a szülők felette a szentelték lyentélekpen: —

A gyerekké kiséssé igitis nehéz a feje; nem kell neki a tanulás, nem igen szenvedheti a gymora. Pedig mi eleget veszdünk vele. Adjuk hát iparra, vagy a kereskedői pályára, ott talán boldogul. A papiracskó megcsinálásához, meg a magyarorsb betyapolázásához nem kell nagy tudomány; a cipőtalpás sem kívánja meg a lángész! ... Hadd veszdönj vele már ezután a gazdájá!

Többnyire ez a véleménye azokra, akik nem boldogulnak az iskola padjaiban. Mert a szülő csak kevés esetben gondolja meg, hogy ma már

vévény előttük fekdütt belenyúlt szemmel, nyugodt, halavány arcral. És a szoba minden sarkát betöltötte a mélység esönd...

Az ember sóváran, vágyakozva visszanezét a konyhába, de az asszony a fölébe sugta: — Menj! ...

A jóvényvnyulavány arcára halalos riadalom üt ki, amikor az ember őt újra összekapcsolódott a torka körül. Egy pillanatra felnyitotta a szemét, amiből a réteges érde őrdőbe bámúlt elő, majd lecsukta újra. Az ajkára sötétbitor, forró verecsöpött tilt ki...

Akkor az ember eleresztette és remegve nézett az asszonnyra. De az asszony nem tördött vele, hanem bevájta a kezét az idegen zsebejbe. Nem talált semmit. Akkor a párna alá nyúlt és elővötte az idegen erszényét.

Ahogy szőntnyította, egy csomó bankjegy tint a zsebébe. Sovány, száraz ujjával kirántotta őket, de velük együtt egy régi, megfakult kép is kikellett és leesett a földre, a holdugár fehér tavába. Az ember lehajolt érte és megérinte.

Az asszony is odahajolt és elejtette a pénzt. Káprázat nehezedett a szemére. Ahogy a képre nézett: a saját halavány arcá nézett vissza rá.

A jóvényvnyút ott fekdütt moudzulatlann; félgy nyitott, öveges szemével szomorúan nézte a két embert...

A hold elé felhő siklott, sötét lett... Dankák ezüstalakodmá belenyúlt az örökös, fekete cizsakába...

sem az iparnak, sem a kereskedelemnek nincsen szüksége a nehézfűj Jánosokra, mert — hála az Istennek! — ezen a ponton is haladunk annyira, hogy bár iparos vagy kereskedő lehet mindenki, de fölkoteles, jó iparos és kereskedő a nehézfűj Jánosok közül nagyon kevés. — Az igaz, hogy a papiracskó megsterkesztése, a magyarorsb betyapolázása, meg a cipőtalpás felsőbő iskolá nélkül is remekül írhető, de egy taláalom, hogy ez még nem minden az erre a pályára lépett ifjú jövőjében. A legelőbbnél felé tovább próbálnak menni, pl. az önállóság emel, és ekkor bizony sokan szivesen visszaszárulnak — ha visszaszárulhatnak — az elblicelt lecke-tanulást.

Ugy van kérem, hogy manapság többet kívánunk a kereskedőtől és iparostól, mint régebben. Bizonyos foku műveltséget, iskolázottságot, modort. Hiszen ez a két osztály az, amely hivatalva van megcsinálni az új Magyarországot, mint ipari államot és ekkora feladatot nem oltad meg a sok nehézfűj János, akiket olyan túlnagy számban ezétre a pályákra szabadítanak ilyenkor, iskolázatlanul.

Hát mi legyen akkor a hja, ha még ez sem? — kérdezik sokan.

Lehet kereskedő is, iparos is, de amit nem tanult meg az iskola padjaiban, tanulja meg az életben. Amit a tantók nem voltak képesek belejé oltani: oltsa bele az élet.

A mesterek, meg a főnökök kötelessége, hogy pótolják a tanoncokon az elmulasztottakat. Ügyelmők kell, hogy a rájók bizott ifjú ne veszítsen el a társadalom számára. Neveljünk jó iparos, jó kereskedőt olyképpen, hogy vezetőssé bele az üzleti szemlébe az alkalmazott ifjú, hogy az ne szegényezzen, ne gyalázattára legyen az illető ja none-tartó gazdának, hanem hasznára, diszére a jóvó Magyarországnak, mint ipar-államnak.

A kultúra, meg a ló-bankett.

Szemere Miklós, a „Nem boldog a magyar” szállóige hatalmas gondolója, a mult héten lakomát adott lova, a Horvai című állat fészteleire.

És ez a körülmény jellemez is bennünket, boldog magyarként.

Nálunk, ahol kis politikai körökben szűrnyő módon tudnak gondolkodni, címlekedni, veszedkedni és hajbakajni az emberek; nálunk, ahol csöpp kis politikai emberek cselekedetei örvényeket és hullámokat támasztanak, itt Magyarországon az irodalmat és a művészetet — magyarán szólva — kutyába sem veszik.

A könyv, a kép, a szobor, a zenemű ebben az országban nem tud jelentőssé lenni a komolysága, vagy az érteke kedvéért. Reklamál, dobbal értéketlen handabandázásoknak fölül az ország népe, de komoly dolgoknak nincsen talajuk. A „söngésztek” itt csak az ortemig, a cigány és az olajnyomósos vadászkepekig akadnak az irodalomban pedig megakadnak a partbákdexen és a részletfeszítés diszközösi fórumának.

Szomorú igazságokról kellemetlen írni, de még kellemetlenebb a bitűnősk megnevezése. Nem kellemes megvallani, de ugy van, hogy magyar újságírás a saját mesterségének tekintélyét, az irodalom becülését, a művészet szeretetét nem igityekik növelni. Az újságírók egyrésze politikai túltelgésben szenved, másrésze külföldieskedő gondolatvilágra merítve lenézi a magyar kultúrát. A nemzeti gondolatnak nincsenek rajongói, csak lenézói, nincsenek segítői, csak ábrándozói. Ábrándoznak az írók, de nem rajonganak az olvasók. A magyar könyv, a magyar szobor nem kap se jó, se igaz kritikát. Ha itt van könyvet, az ördög sem veszi észre. Kuplét kell írni, hogy becüljék az embert. A kuplét fizetik, a kupléról emlegetik, de a komoly írások nincsen becülése meg a saját kritikájában sem.

Szomorú igazságok ezek, de megcélfolhatatlanok. Azaz megsemm: kell a kultúra!

A külföldi ortem-előadásokon mindig óriási közönség van jelen, és Budapesten Szemere Miklós bankett rendezet díjnyertes lova, a Horvai fészteleire. Hát nem kultúra ez?!

A szerelmet lehet győlni, szeretni és utálni, de teljesen megmenekedni nem lehet fölé.

Mai múltörtenem a szép asszonyok arcán vagy szerelmén, de semmiesetre sem a csunyká lelkén fordul meg.

Mai ma nőnek az adja meg becsét, hogy hol születik. Szemes Pál.

Színészet – Kajászószentpéter.

— Tolulitában. —

A művészet legalább is olyan szép dolog, mint a szerelm, noha sokkal jobban művésznék lenni, mint szerelmesnek. Noha azonban nem jó művésznék sem lenni, de különösen színművésznék nem: pl. ilyenkor tavasz végén, mikor a színházak bezárják, az aktorkat pedig elküldik — üdülő. Az üdüléshez azonban többnyire pénz is szükségeltetik, a zord direktorok azonban a színelv alatt nem adnak fizetést. Az üdülés helyt tehát beáll az érszenyi zavarok idültségé, amin nem segít sem direktor, sem orvos, sem patika, csak — pénz.

A fenntről való helyzet állót be egyik ismerős vidéki színtársulatánál is. A társulat legöregebb tagjai is csak vasár- és innepnapokon emlékeznek vissza olyan köznyomóra, amilyen — hogy külföldi kijehezetsz használják — fenyegetően sötétlő számban kiterjeszté a társulat tagjai főle.

A gázi még csak futotta idáig valahogy, de a nyomorúság a színművel együtt erőteljesen közeleget, mikor a társulat egyik tagjának mentő öltöt tázadit. A színészek mind teljesen émberek, a mi emberit pedig különösen. Eszébe ötlött, hogy „nyári társulatot” szervez és minden színészegyesületi engedély nélkül boldogitan fogja vele a vidéket. Ergo megalkaltá „a társulat”, melynek személye az ö:

Színigazgató: 0; a társulat szervezője: 0; buffó, jellem- és segédszínészek: ugyanó. Rendező: 0; sugó: 0; kulisszatólós és karnestor: 0. Tenorista, basszereles, komikus, bariton, koloratur, primadonna, balett és minden egyéb: 0, 0, 0, 0.

A kitűnően szervezett színtársulat felszedte sátorfáját és ki tudta hányadók állomásként bevonnul — Kajászószentpéterre. Ott nyáttal árt a nagykörben és kihirdette, hogy este — orgátt ül a művészet... Elérkezett az este, elérkezett a publikum is. Kisdöd, mindennez elzánt csapat tilt a nézőtérben.

Denikve, véget ért az előadás és a közönség szétoszlóban, a pénztár tartalma kiosztás alá került. Jutott pedig fent ékorolót szereplőknek egyenként és összesen 3 cent. 38 fillér...

Miután pedig a vasat, ebed és a művészet emelése szolgáló szeszés italok számlája körülbelül 4 koronára rugott, a lennamród polgári házban inkább vót polgárnak, mint haszonkann nevezhető. Ezen az alapon a társulat rögtön ki-mondta, hogy — felszámol.

Ép a legkritikusabb percben érkezett meg a nagyvendéglőbe két lendvai úriember, két egyszerű felszárított macocának és meghívás vacsorára a lefött társulattal. A vacsora mécsesen sikerült. A társulattal aztán a két helybeli ur behozta Alsólendvára. Ideérvén, a direktor ur mélabban megköszönte a „tanusított mesen kebelit” és szomorúan ekként sóhajtott fel.

— Ezután előadás helyett vacsorát fogok rendezni. Természetesen belépti-díjal...

Színész.

HIREK.

— **Knevezés.** Mint értsülünk, Kozma (Kirmabauer) Ferencet, az Alsólendvai Takarékpénztár vót füzisvelőjét, jelenleg a Nagyatádi Takarékpénztár főkönyvelőjét a Délmagyarországi gazdasági bank r. t. igazgatósága Tomszvára füzisvelővé nevezte ki. — Gratulálunk!

— **Pataky Kálmán ünnepzése.** Az alsólendvai állami polgári fiúiskola tantestületé Pataky Kálmán kártársának tiszteletére — igazgatóvá történt kinevezésére s 25 évi éves tanári működése alkalmából — az évzáró ünnepélyen kapcsolatban június hó 24-én delután 4 órakor ünnepélyt rendez. Az ünnepélyre a n. ér. közönséget ez uton hívja meg a tantestület.

— **25 éves emlékülennep.** A gróf Bathányi Pálné szül. Inkey Valéria 0 neótársának vendöksége alatt leve zaalgerségi karacsonyfa egyestül 1907. évi június 16-án, Zalaezer-ezen a vármegyeház nagytérbenben tartja fennállásának 25 éves jubileumát. 9 órakor isztentisztelet kezdődik az ünnep, a vármegyeházán Legáth Kálmán esperes apblépbános tartja az ünnepi beszédet. A 25 év történetét előadja Czobor Mátyas titkár.

Delután 5 órakor a Baross-ligetben majális 1 K. belépővel, gyermekeknek 40 fillér.

— **Képzészek Múraszerdahelyen.** A Csáktornyai tanítóképzede 29 növendéke, Dékány Mihály szerkesztő-tanár vezetésével csütörtökön reggelt tanulmány kirándulást rendezett a közeli Múraszerdahelyre. Az ottani tanári kalauzálása mellett megtekintették a nagy aranyás és, fa-iskolát és a petroleumlőráskozót. Magténétek ezenkívül a bányavári tejgazdaságot is, hol özsonmá-vál traktárral meg öket. Az esti vonattal utaztak vissza Csáktornyára.

— **A polgáriskai júniálisa.** Verőfényes, szép tavaszi delután kedvezett a polgáriskai szombati júniálisanak. Bár delöltől többször bebörtöl az ég, a mulatói víggyó diákjereg korá reggelőt kezdve erősen késztülődött a nagy delután. Nem rettentve vissza öket a idő, biztak benne szanté vakon. Ebedutánra még is emberle megazt s kitisztult teljesen az ég. Ekkorra már a diákjag nyugtalansága tetőpontra hágoit. Alig bírták bevárni az indulásra kitűzött időt. Fel 3 órakor aztán megindult a tanulófűzés és a polgári iskola előtt útról, tanárké vezetésével, közszóra zászló alatt, zenezőkkel, zart sorokban — a Csipkés-be. Megérkezésként egyidőben tenyát öltöl a szép kerthen a pezsgő jókedv, a derült vígasság. Jól este látnok, hogy a diák-kedélyek felgyűlésiában a derék tanári testület fárdatlanul munkálkodott. Késő delután, mikor már a nap henge engendi kezdett, a vendégek tömegesen rándultak ki a júniálisra, a melynek tiszta jövedelmé különben a szegénysorsu tanuló segélyezésére fordították. Még későn este is egyre érkeztek a vendégek. A fiatalság — a jókedv betelözése — táncra is perdült, mely után a szép júniális kitűnő hangulatban csak késő éjszaka ért véget.

Felültek: K. Hajós Mihály 9 koronát, Bíró Miska, Tomka Miklós 5–5 koronát, Filkor Márton, Zoltán Fabrikász 3 koronát, Merényi Ferenc 3 0 20 fillért, Dr. Brünner József, Eörst Gyula, Erményi János, Dr. Lauthhammer Öskár, Pataky Kálmán, Schwarc Arnold 3–3 koronát, Baranyai Béla, Bittera Béla, Kiss Dönes, Koron György, Langer Rezsó, Mady Pál, Pollák József, Schwarc Károly, Teke Dönes, Dr. Wolák Adolf, Weisz Zsigmond, X. Y. 2–2 koronát, Bobay Géza 1 K 38 fillért, Balkányi Ernő, Engel Lajos, Freyer Lipót, Hegedüs Elek (Bagonya), Iványi Ádor, Kósa Istváné (Baksa), Zaláz István, Lenarics Viktor, Matyaszovszky Vince, Mázor Gyula, Mady Pálné, Molnár Elek (Szabócskeház), Országy Kálmán, Schwarc Jakab, Tivadár Ferenc, Tomka György, Uze János, Forenec, Váday Ferenc, Zala József (Kispálna) 1 K koronát, Ehrenreich János, Tomsa István 60–60 fillért, Hirschler Miksa 40 fillért, Weinstingl Ignác (Baksa) 20 f. A kegyes felülteknek, az érdeklatt tanulókné néven hálás köszönetet fejezi ki a rendezőség.

A mulatósgón befolyt belépti díjakból 97 K 20 fillér, felültezekből 94 K 38 fillér, tehát az összes bevétel 191 K 58 fillér. Az összes kiadás 91 K 58 fillér, így a tiszta jövedelmé: 100 korona.

— **Vadallat a huszár-ruhában.** A közeli Múraszerdahelyi községnek élénk szenziáció vót keddén. A soproni katonai hadbrósgaz négy tagját, egy hadbrótt, egy századosot, egy hadnagyot és egy őrmestert tiszteletbe vendégeként egész napon át a hadbrósgát egy nagyon szennyes büntény szálai vezették vidétkre. Még a farsang ideje alatt történt, hogy Kurdi János, a Nagykanizsa melletti palini mentelőpolói időleges szolgálatra Múraszerdahelyre vezényelt közhúszár szemel vetett egy petyeslád 14 éven parasztiánra. A fiatal, vézna testalkatú lényekát díldözte ajfánlatára a szerelemre éhes katoná, de hiába. A lényünk tiszta fogalmat voltak az ökrbörsl s így a huszár fánakadás meddők maradtak. Ekkor Kurdi a fűszert folyamodott. Től leve, elcsalt a fiatal gyelekrényű a hóval fedett erdő egy félreszó útjára s ott ismét előhozakodott vágyaival. A lény félve a katoná brutalitását, futni igyekezett, de Kurdi elkapta és letelperle a hóra. A lény segélyért kiabált, mire a huszárruhában bujt vaddallat a kendőjével betölte a szerencsétlen teremtét: száját a mikor készen volt ezzel is, — ökrtelstlen merénytelét követelt el a lányon. Aztán útjára eresztette. A lény súlyos beteg lett s azóta folyton létegeskedet. Szegényében csak négy héttel ezöltött merle elmondani szülőnek az esetet, ki nyomban jelentést tettek az erdő őrjárati hatóság részére. A csodálatos a jelentés felvétel után a még mindig ott állomázozó Kurdi mindjárt le is tartóztatva s a katonai bi-

róság utatásitára a soproni katonai börtönbe szállította. — A soproni hadbrósgaz ebben az aljas ügyben szállított ki e heten Múraszerdahelyre s a vizsgálatt nyomán számos tanut kihallgattott.

— **A posta-és távúra igazgatósága pályázatot hirdet** segédszűkítő műve kiképzés céljára. Péterváradon, illetve magyar kiróvati feladottság, a közepiskola IV. osztályán az egyetemnek más iskola meglehetően osztályát elvégzett 14 16 éves növendékek, akik az iskola elvégzése után csak egy évig szűnelték és akik orvosiilag megbizonyítottak, hogy alkalmasak a postai szolgálatra és pedig azután posta-és távúra hivatalhoz, hová folyamodó öhajtat főtvetélet. A folyamandvonyokkal a szűnőlekek illetve gyamoknak belegező nyilatkozata szükséges. A felvett növendékeknek állásukát október 1 én-ek el foglálnia, 18 éves korukig kiképezést kell vakeren, ezután pedig vizgára mehettek, melynek sikerés letelűte után segédszűkítők nevezettek ki. A növendékek a kiképzés első feltevésében nem részesülnek javadalmazásban, a második feltevésében havi 6, a második évbén 30 a harmadikában 40 és a negyedikében havi 50 K. napidit utalványt kaptak. Bővebb felvilágosítást minden postahivatal nyujti.

— **A dalárdá mulatósgón.** Az alsólendvai Dalkör június hó 29-ikén (kedvetőlén időjárás este 30-án) Blau Sándor vasár vendéglőjében, a saját pénztár-alapja javára nyári táncmulatósgót rendez. Belépő-díj: személgely 1 korona, családgely 2 korona 50 fillér. Kezdeté delután 5 órakor. Felültekezésé köszönettel fogadtanak.

— **Tíz éves találkozó.** A helybeli állami polgári iskola jelen tanévének IV. osztályát végtett növendékeit baráti fogadalatt tettek arra, ho y 10 év múlva, vagyis 1917. év pünkösd vasárnapján összejönnek városunkban.

— **A mult hét szenziáció.** Ezen a héten — hirőliről nyelven szólva — könyégiké váljkultunk a szenziációban. Fanéziánk már a hét vége felé úgy hozzázóokott a rémhírekhez, hogy az sem lepelt volna meg bennünket, ha azzal állfolt volna be valóki a szerkesztőségek, hogy a félétekré visszafelét folyik s azóta hadnjaiók közkedveken járta. Csakhogy ezeken a szenziációkon nagyon is erőt vót az ugynevzett ugorkaszón-on. Egyöltöleg tisztavirágoknak bizonyultak, vagyis kacsakáá sülyedtek, még magyaraszaban állhírekké lettek. A hét szenziáció azzal kezdődött, hogy egy hethónapos gyermekhöltestet találtak a berekben felakaszta. Azon a napon nem is beszéltek másról az emberek. Szinte maguk öltök véteké látni a szétlött bilimbó kiské tetemet, a mint gonulóvdva föltöttek a nyelvét a berek békái felé. Micsém természetesebb, mint hogy a hir véte után magunk is lementünk a berekbe, megöltöztartó az elvetemült anya áldozatát. Szűkés cétező előtök megállapított ottunk, mivel azonban ennek segélyezésé sem tudtuk úgy dögtölteni maeksn kívül más holttetmenre akadni, katabunk belső zesebből előránúgáitok búváruhánk, melyet más alkalomkor uszó-nadrágunka vevénk és — leszálltunk a feketéire fenekére. A Jolltest ott sem volt taláható. Másnap azután megdugtuk, hogy az egész rémhír — egy beteg őregasszony álma volt... — A második szenziáció a jó öreg gyűrűs Náci' halálhíre volt. Szegény gyűrűs Náci! Eltemetük, megszirottuk, meggyázóltuk — és mégis él. El és virul. Nem is fog bennünket itthágni, míg csak a csufolkók megstermasok el nem tűnnek az utcákról. Csak a róssz emberök fogják rá szegényre, hogy nem éll, hogy meghalt... — A harmadik szenziáció az úgyvagy Barnum-cirkusz halálhíre volt. Ki megvagy Barnum-cirkusz? — Nendvára jön. Ki álló napvó vártuk és jött is... — Nem a Barnum, hanem — csekély különbséggel egy más cirkusz, Hanah! — Lendva a kacsahégy városa!

— **Tyukhust enni jó.** Ez olvasta ki Horváth Juli baksai cigányasszony az álmokönyvéből s úgy taláta, hogy annak a könyvnek igazza van. De mit csináljon egy szegény cigányasszony, mikor se pénz, se tyukja nincs és mégis tyuk-husveszere éhes? Először Horváth Juli sem tudta, de később szarka-termesztés megadta a mentő gondolatot. Lopni fog. Be is hatolt Varga Ferencné cseszregi lakos udvarára, el is emelt négy-hündermagos tyukot, de az egészséges tyuk-husveszere nem került a szor, mert megcsipték és átadták a csendőrnöknek.

— **A házasságköszvítő.** Sterner Mária nevű helybeli menyecske kékötő után vágyott, de nem jelentkezett semmi alkú szűz, aki forró vért kielégitette volna. Ismerte az asszony szándékát Marinovic Mária zalaujártyi asszony és felkínál-

kozott, hogy majd szerez férjét. Miután azonban a Krisztus koporsóját nem őrzik ingyen, közvetítési díjat kért. Sterner Mária adott jócskán előleget, a házasságközvetítő zsebre is tette a díjat, de nem tett lépéseket megfelelő férj szerzése iránt. A megcsalt asszony fejtelenül tért a közvetítő ellen.

Az aratószerződésék. A tavasszal riasztó hír kelte szárnya arról, hogy a munkások itt-ott vonakodnak aratószerződéseket kötni. Bizony, mindenki meggyugyogtatásra szolgál az a hír, hogy immár alig van gazda, aki az arató és részben cseplő munkára ne szerződött volna. A földművelésügyi kormány, mint értesülünk, az aratás akadályaitan menetére munkástártelekéről is gondoskodik. — Talán megint a cefpos kulik kísértenek!?

A gyanyó. Gyurmann Bálint tóttalusi lakos feleségét följelentették, hogy már másodizmen magzatelhajtást követett el s legutóbb is ez év máj. elején. Ez ügyben megjelentek a hivatalos vizsgálatok, Gyurmannét ártatlanának találták, amennyiben május elején nem erőszakos magzatelhajtás, hanem egyszerű korai szülés történt.

A Szűk-utcában — közrendésztől szempontokból tekintve — gyönyörűsége állapotok uralkodnak jelenleg. A kocsszám odahorott tegla és falörvveléssel el van zárva a szabályok, nagy mértékben az ipartestület előtt, újszákának idején éltvezéses a járás. Mivel érdemelték ki a Szűk-utca lakói, hogy ideolított beakarják őket temetni!?

M. Á. V. és a horvát nyelvt. Az új vasúti szolgálati rendtartás megkívánja az államasutakat horvát nyelven alkalmazott tisztviselőket a horvát nyelvi tudását. — Egy könnyű módszer, igen cselesteri „Horvát nyelvtan”, továbbá „Horvát-magyar és magyar-horvát zsebszótár” (segédkönyv a horvát nyelv megtanulásához) van a könyvpiacra, mindkettőt Margity József eskörtornai tantárgypedagógia igazgató, ismert nyelvtanár írta. E könyvek már több kiadást értek el, az árak egyenként 3–3 korona. — Megszerezhető bármely könyvkereskedésben vagy Fischel Fülöp Fia könyvkiadócégnél Nagykánizsán.

Brutális kanász. Hajgató Ferenc redicsi kanász az Ág-féle vendéglőben mulatott egy nap. Mikor már jól felöntött a garatra, elbucuzott a kapufelől és hazafelé indult. Utiközben sértegette, bántalmazta a békés járó-keleket, mig-nem elért a szabólokosi pusztaira. Itt megpillantotta Sós János 68 éves aggyasztánt és szidalmazni kezdte. Az öreg ki akart térni a részeg kanász elől, ami még jobban dühöztetette. Sós a zudóság miatt súlyos beteg lett, a brutális kanász pedig a csendőrség kérdésre vonja tettéért.

Ne bántsd a másét! Novák Antal redicsi lakostól Borsos István és Lukács János ottani lakosok magányosságú bört ellopok. A vizsgálat során kiderült, hogy Lukács Jánosnak még más bűn is terheli a lelkét. Rábizonnyult ugyanis, hogy egyik éjjel felnyitotta Flesch Manó redicsi kereskedő kirakatát s onnan 2 üveg rumot és 2 üveg törkölypálinkát elemelt. — Ellenük az eljárás folyik.

Szerkesztői üzenetek.

Szenes Pál, Budapest. A „gondolatok”-ból kiválogatom az értekeset és azt apránként kelezöm. Nehány a mai számban már is találhat. Level legközelebb meg! R. Sándor, Muzsardahely. Tudósítást mindi gyakrabban kérem. Ugy látom, terem ott szentáció, sok is. Udv.

Tisztán kezelt tej,
mely állandó vevőknek házhoz szállítatik, kapható:
IVÁNICS JÓZSEFNÉL.

Pallas Lexikon
eladó.

Ajánlható czégek
Alsólendván.

(Előfizetőink ingyenes hirdetés-rovata.)

BLAU SÁNDOR vasúti vendéglőjének kerthelyiségeiben minden vasár- és ünneppnap délutánján előrendű egyzenéje.

WORTMAN BENŐ rőfos és divatterkeskedő.

FARAGÓ ISTVAN fodrász.

HORVATH LAJOS fodrász. Illatszerek raktára.

BADER BERMAN cipész.

SCHWARCZ KAROLY borkereskedő.

TÖRÖK SÁNDOR cipész és borkereskedő.

ÁG ISTVAN vendéglős. Hosszafalu.

MAYER ÖDÖN óras és ókszerész. Nagy raktár elhúz-ezest árukbau.

WALTERSDORFER HENRIK mészáros és herkeosi-tulajdomos.

BECK MIKSA sütődeje.

POLLÁK LAZÁR nagykereskedő.

HEGEDICIS ISTVAN eszmadia.

FERENCZY JÓZSEF vendéglős.

REVENZ SAMU központi kávész.

Özv. TÜSKE FERENCZNE vendéglős.

MANDELBAUM MÓR rőfos és divatar kereskedő.

ARNSTEIN BENŐ fűszer-, festék-, esomege-, tisztvetemény-magvak, ugyszintén norinbergi, üveg- és porcellán-kereskedése. — Deszka-, építelfar-és szennaktár.

REICHENFELD SÁNDOR herkeosi-tulajdomos.

Idei Mautner-féle magvak FREYER LIPOT kereskedésében kaphatók.

WEISZ SIGMUND előrendű férfi-szabó.

TOPLÁK JÁNOS vegyeskereskedése, mész- és cement-raktára és cementtára készítése.

BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.

GAZDÁG FERENCZ vendéglője a „Csipkéshez” Hosszafaluban.

NEUBAUER ANDRÁS Korona vendéglős.

Az alsólendvai főutcán levő, volt
magtáros-lak

melléképületeivel és kerttel együtt
ez év szeptember hó elejétől
berbeadó.

Bérelni szándékozók részletes felvilágosítást nyerhetnek a főbérnökség központi irodájában a délelőtti hivatalos órák alatt.

Egy két szobás

lakás

a hozzátartozó mellék-helyiségekkel
július hó elejére bérbe kerestetik.
Bővebbet e lap szerkesztőségében.

323. 1907. szám.

Arverési hirdetmény.

Skribanek Béliáné végrehajtató javára Skribanek Imre végrehajtást szenvedettől az alsólendvai kir. járásbíróóság 1907. Sp. II. 9.3. számú végrehajtást és az alsólendvai kir. járásbíróóság 1907. V. 294.2 számú kiküldetést rendelő végzése alapján 437 kor. 65 fillényi követeles s járuléka legelőtészére Jákompusztán

1907. évi június 20. napján d. e. 11 órakor

lovak, szarvasmarhák, gazdasági eszközök, butorok és egyéb ingóságok 2962 kor. becserítékben bíró arverés után fognak eladott következő általános arverési felteltek mellett: Ha a tárgy becserítke me nem igérteték, az a kiküldési áron alól is a leg-többet igéro által megvetnek jelentetik ki, még akkor is, ha más arverelő által igeret nem tette. Minden tárgy vételező azonnal készpénzben fizetendő, melynek felitézése után az elárverezett tárgy a vevő birtokába adatik. Ha a legotbbet igéro a vételár anonnal le nem fizette, a tárgy azonnal újabbban árvereltetik s ez esetben a fizetést nem teljesítő árverelőnek a netaláni többletet meg igénye nincs, ellenben a netaláni kisebb összeget pótolni köteles és az árverés további folyamán részt nem vehet.

Kelt Alsólendván, 1907. jun. hó 4.

Reményfy Jenő
bir. végrehajtó.

Fr. Kaiser-féle

Bregenz vorarlbergi köhögés elleni cukorkák.

kaphatók ahilírott gyógyszerárban. Ki ezen köhögés elleni cukorkákat figyelembe nem veszi, vétkezik saját egészsége ellen. — Kaiser-féle „Mell-Caramella” cukorkák fenővel, orvosiag kipróbált és ajánlott szer a köhögés, hurut és gége-rekedség ellen. 4512 drb köszönmőntásvitványokkal igazolja ezen szer hathatóságát ezen kitűnő gyógyhatású cukorkáknak csomagja 20 fillér.
Kapható: Füss F. Nándor gyógyszerárban Alsólendván.

KEIL-LAKK

legkitűnőbb mázoló-szer puha padló számára.

KEIL-féle viasz-kenős kemény padló számára.
KEIL-féle fehér „Gla sur“-fénymás 90 fillér.
KEIL-féle arany-fénymás képekreteteknek 40 fillér.
KEIL-féle szalmakalap-festék minden színben.

Mindenkor kaphatók:

Arnstein Benő (Graner Testvérek utóda) cégnél **Alsólendván.**